

Tha thiết nhiều với ngôi trường mang tên Phạm-Hồng-Thái. Nhờ đó đã dẫn dắt Uyên về với sự cố gắng, những ý nghĩ an lành.

Ngày Uyên ngập ngừng bước vào ngưỡng cửa Trung-học. Ngôi trường đã mở rộng vòng tay đại lượng, niềm nở áp ôm Uyên, cho Uyên làm đệ tử như bao vì tinh tú khác qua đi trong vòng mấy năm.

Phạm-Hồng-Thái ! Phạm-Hồng-Thái !! tên của một vị anh hùng dân-tộc trẻ tuổi với ý chí bất khuất được tạo cho ngôi trường trong sự kiên cường phấn đấu. Và rạng ngời rực rỡ như buổi mai về trong ánh nắng.

Hữu tình thay ! hân diện thay !. Ngôi trường được đặt trên " thung lũng hồng ". Nơi chứa chan nhiều kỷ-niệm ngọc

ngà da diết của lứa tuổi học trò. Vào những chiều lang thang hứng ngọn gió đầu mùa.

Đường "Mơ", con đường những sáng chiều dẫn đưa bước chân Uyên qua lối cỏ. Hồn bâng khuâng bên hàng me rợp nắng, hàng thông âm vang và những cây phượng vĩ đỏ rực về mùa hè hòa lẫn tiếng ve sầu rền rả. Nếu chưa từng đi qua con đường này bằng bước chân ngập ngừng e-ấp chắc người ta sẽ bảo Uyên thân thanh hóa đi mất.

Phạm-Hồng-Thái ! Phạm-Hồng-Thái !
Mai trường yêu dấu ơi ! Mấy năm qua rồi đã mang cho hồn Uyên những vui buồn tuổi nhỏ, những giận hờn vu vơ nhạt nhòa như giấy trắng. Theo thời gian Uyên lớn dần để Uyên không còn ngộ nhận mình là loài hoa mười giờ vừa nở muôn và vội vàng bước lên một đỉnh cao xa vời.

Rồi mai đây, khi qua đi thời gian miệt mài sách vở, Uyên sẽ chia xa mái trường, và ra đi với cõi hồn âm ập nhớ thương, dạt dào trong tâm tưởng những thầy cô đã tập dờn hướng thượng Uyên, cho Uyên ngày chập chững vào đời với lối mở trí-thức không nhỏ.

Uyên sợ ngày ly tan bất chợt vội-
vàng đến, cho Uyên ngậm ngùi cùng chia
xa bạn bè. Chua xót ôm gói hành - trang
nặng trĩu, bỏ lại sau lưng những kỷ niệm
ngọc ngà, một khung trời áp yêu đầy kỷ-
niệm. Chắc Uyên sẽ không ngăn được dòng
nước mắt. Vì có cuộc vui nào mãi mãi
không tàn...

Phải vậy không ? tất cả chỉ còn là
kỷ-niệm, kỷ-niệm chìm sâu trong lòng
người, giữa lòng Uyên với nỗi buồn bất
diệt còn thực tại dễ dàng đi qua, để lại
những dấu buồn muôn thưở. Khi một lần
Uyên ngỡ ngàng xa lạ đi nhất từng vết-
tích cũ và ôm muôn đời mọi tương tiếc
bâng quơ.

Tha thiết nhiều để mang vào hân sâu
như dấu chân vừa in sâu trên sỏi đá .
Ngày xưa bằng bước chân dại khờ dẫn đưa
Uyên trên lối cát mềm óng ánh, giờ ngoảnh
mặt chia xa mái trường, dẫn đưa Uyên về
con đường mới, đường có nhiều gai nhọn
cho bước chân Uyên rướm máu. Uyên muốn
nấu kéo lại lứa tuổi ngọc ngà nhưng cánh
cửa vô hình ngăn cản.

Còn đâu những bước chân bình thường
bên mái trường đưa đón, bên bạn bè tà
áo trắng đu bay.

Nếu ngày nào đó, khi Uyên vô tình đi qua cánh cũ, dừng chân lại thật thà hồi tưởng về quá khứ. Giữa mái trường, tìm dấu chân lạng lờ dưới thung lũng thân yêu, chắc Uyên sẽ ngỡ ngàng, băng khuâng trên từng tiếc nuối, những dấu vết xa xăm đã đưa sang miền cực đại làm sao những dấu chân xưa và muôn ngàn cỏ cũ còn nguyên vẹn. Giờ thì cỏ mới, dấu chân cũng mới lạng lẽ nối dài những ngày tháng bình an xưa.

Con đường "Mơ" đó vào một thời gian trong đời Uyên là thiên đường tuổi dại, rồi một thời xơ-xác tiêu điều dấu chân nhạt nhòa nhưng nỗi buồn sẽ chẳng bao giờ ghé đi ngang.

Giờ Uyên còn hiện diện dưới mái trường thân yêu. Uyên không dám mơ ước xa vời. Chỉ ước mơ tâm thương nhớ bé vừa tầm tay với. Mong thời gian ngưng đọng lại để Uyên có đủ thời giờ gói ghém hành trang đem tô bồi cho cuộc sống ngày mai

À quên ! Uyên còn mong ước thật nhiều nữa chứ, nỗi ước mong mãi hoài bên bạn bè yêu dấu, miệt mài theo sách vở, mái trường ngày hai buổi đón đưa, và ngóng gió chiều bên thung lũng tuổi nhỏ tà áo trắng về trên con đường quen thuộc

nơi giam nhốt đầy mộng mơ của lứa tuổi
học trò.

Vì Uyên sớ :

Phạm-Hồng-Thái
Mái trường thân yêu
Muôn đời nhưng nhớ
Bao giờ em quên

o TÔN-LÊ

- 9₂ -

